

СРПСКЕ РЕЧИ у старогрчком језику

GREEK (Ancient.)

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ
ὄνομάσου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ
θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἄρτον
ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν
τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς
ὀφειλέταις ἡμῶν καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασ-
μὸν ἀλλὰ ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ὅτι σοῦ
ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς
αἰῶνας. Ἀμήν.

Књига Славише К. Миљковића „[Одгонетање старогрчких речи или старогрчке речи јесу србизми](#)“

Наслов овог дела наговештава рушење зграда многих друштвених наука, у првом реду, повјести (историје) и језикословља (лингвистике). Славиша К. Миљковић уверљиво објашњава, да је старогрчки језик стваран коришћењем српских речи, а да је развејао плодност и при рађању језика широм света:

„Српски језик Мајка Језик: србска језичка шифра господари језицима, као што су: санскрит, јеврејски, старогрчки, латински, кинески, јапански... тј. етимологија речи из свих ових језика се ослања, најизворније, на србски језик и његову језичко-духовну шифру!“

Писац се посветио изучавању старогрчког, јер су му препознатљиве наведене одлике српског језика, а на основу ове језичке тврдње, грчком народу су дароване заслуге за градњу темеља Цивилизације. С. Миљковић оспорава и једну и другу тврдњу – старогрчки језик није утицао на стварање других језика и преци Грка нису градитељи друштвених заједница и држава у Антици.

Кад објашњава да грчки језик није могао бити колевка другим језицима, наводи да он нема гласове – који су изразито препознају у осталим светским језицима: „Ч“, „Ц“, „Љ“, „Њ“, „Ђ“, „Ђ“, „Ж“, „Џ“, „Ш“, а из грчког језика је избачено и слово „В“.

С обзиром да су ових десет слова често у српским речима, поставља се питање како је писац могао препознати српске речи у старогрчком, кад у грчким речима нема ових слова, па српска реч с избаченим словом мора гласити друкчије, те се не може препознавати као српска? Но, С. Миљковић је и то објаснио.

Уочио је правила у грчком језику, која су примењивана при преузимању српских речи. Ако су те речи, рецимо, имале слово „Ж“, Грци су га замењивали својим словним знацима, увек на исти начин – у десетинама, или стотинама случајева. Тако су:

- слово „Ђ“ изговарали као дуго „Е“,
- слово „Ж“ изговарали као „Тхита“,
- слова „СТ“ изговарали као „Кси“,
- слово „У“ изговарали га, раније, као „Иипсилон“, а сада као „И“,
- слово „Џ“ изговарали као „Пси“,
- слово „Ш“ изговарали као „Омега“.

Миљковић је објаснио и друге начине преузимања српских речи у старогрчки језик, при чему и коришћење појмова – значења. Тако су српски појам „прштати“ – што значи и „снажно избијати“ (сунце избија ујутро) искористили за појам „рано“ и „рано ујутру“. **Та грчка реч за „рано јутро“ је стварно српска – гласи у грчком језику „прштата“.**

Одлике грчког језика је уочио, наводи С. Миљковић, и **Милош Милојевић** у 19. столећу, те је уверавао, да је грчки језик сличан ромском, да су Грци били мешавина више народа и да су дошли на Хелм (Балкан) из Египта – тек у 8. столећу Нове ере.

Италијански историчар, Ђанкарла Томецоли Тицијана и бугарски лингвиста – П. П. Серафимов су на Међународном конгресу: „Доћириловска словенска писменост и дохришћанска словенска култура“, Санкт Петербург (12-14. мај 2008), потврдили – да су фалсификати о Србима (Словенима) досегли време трећег миленијума пре Нове ере. Њихов реферат није упутио само на српску (словенску) античку историју, него и на грчку – наводе да Минојска држава на Криту није грчка – него словенска. Они су, уз друге језикословце (лингвисте) у Европи, помоћу словенских језика, прочитали линеарно „А“ и „Б“ писмо, па су записе с Крита растумачили. Закључили су – да су Словени у палеолиту присутни у свим деловима Европе.

Стари топоними у Југоисточној Европи су се, до сада, сматрали несловенским, а истина је – да се могу читати само помоћу словенских језика. Сматрају, да су Словени: и Илири, и Трачани, и Скити... и да су се населили на Криту у трећем миленијуму пре Нове ере. Тамо су створили Минојску државу и у њој су били већинско становништво. Писменост је била већ уобичајена на Криту и она се везује за писмо из Винче и писмо из Лепенског Вира – оба су нађена у Србији. Тицијано одбија сваку могућност, да је на Криту била грчка култура, јер историјски извори упућују на чињеницу, да су се Грци доселили на Балкан тек у 7. или 8. столећу пре Нове ере и да су само наследили словенску писменост и словенско државно устројство с Крита. На основу овог рада, јасно је, да је и чувени Тројански рат био пре доласка Грка на Балкан и да је то рат међу српским (словенским) државама.

И тако, Славиша К. Миљковић је представио 2000 старогрчких речи, које су, очигледно, из српског језика, те их, с правом, означава србизмима у грчком језику. Одбија сваку помисао да су оне могле потећи у старогрчки из неког другог језика, јер је и латински настао на бази српског у 6. столећу пре Нове ере, а други западноевропски језици, румунски и мађарски су створени од 11. до 19. столећа. Зато је закључио:

„Срби јесу староседеоци Балкана и Подунавља. Срби јесу носиоци беле расе, европске писмености, духовности и науке. Језик је од Бога, нема духовности изван језика; језик и ум су се упоредо развијали, ал’ – прво беше Реч од Бога. Свако србско слово има утврђено значење, које јесте у нераскидивој вези с његовом графичком, бројчаном, звучном, идејном... вредношћу. Свака двословна одредница има утврђена значења, проистекла из поменутих значења/вредности српских слова... То исто су и трословне одреднице“.

Да закључимо. Није могуће оспорити ову велику студију Славише С. Миљковића, писану на 500 страна, те је обавезно да закључимо:

Цивилизација има друкчије темеље од оних који се објашњавају у књигама друштвених наука, те би надлежни у УН и научне установе сваке земље требало да предузму мере – да се темељи Цивилизације представе у правом светлу, истинито.

Извор: Србин.инфо – Слободан Јарчевић